

Évközi IX. vasárnap – 2011. március 6.

A tudós professzor vakációzni ment a tengerpartra. Egyik nap megkérte a közelében horgonyzó halászt, hogy bárkáján vigye ki a nyílt tengerre, mert közelebről akarja tanulmányozni a tenger élővilágát. A halász ki is evezett a tudóssal a tengerre. Ahogyan teltek az órák, a tudós beszélgetésbe elegyedett a halással. „Mondja, ért maga a csillagászhoz?” „Nem.” – felelte a halász. „Hát, akkor az élete egynegyedét elvesztegette, barátocskám!” – Mondta a tudós. „Na és a számítástechnikához ért-e?” „Azt sem tudom, mi fán terem.” – szégyenkezett a halász. „Jaj-jaj, jó ember! Akkor az élete felét elvesztegette! Hogy lehet így élni!” – sápítózott a tudós. „Na és a közgazdaságtanhoz ért-e?” „Én ugyan ahhoz se.” – felelte a halász. „Maga aztán szerencsétlen egy ember! A legfontosabb dolgokkal nem foglalkozik! Az élete háromnegyedét elvesztegette, ne csodálkozzon, hogy csak ennyire vitte!” Közben hirtelen nagy vihar tört ki a tengeren. A halász teljes erejéből evezett a part felé, de még nagyon messze voltak, amikor a hatalmas hullámok felborították a bárkát. „Professzor úr, tud maga úszni?” - kiáltotta a halász, amint a hajóból kizuhantak. „Jaj, nem!” – hallatszott a kétségbeesett válasz. „Hát akkor maga az egész életét elvesztegette!” – szólt a halász.

A materiális, anyagi életmód és a fogyasztói mentalitás könnyen hamis biztonságérzetbe ringathatja az embert. A reklámok úgy tüntetik fel a kínált termékeket, mint amelyek nem csak boldogságot, jólétet adnak, de ráadásul még elmúlhatatlan boldogságot, jólétet is. Melyik reklám végén halljuk valaha is a tárgyilagos megállapítást: vigyázzon, ez a kávé vagy mosópor is elfogy egyszer, ez a ruha is elszakad, elkopik, ezt a kölcsönt is kamatostul vissza kell fizetni valamikor, ez a szemüveg vagy ránctalanító krém sem akadályozza meg az öregedést! Igen, mintha az ember által termelt, pénzen megvehető cikkek minden igényünket maradéktalanul és hosszú távon kielégítenék! Ha meg az ember mégiscsak megtapasztalja, hogy a dolgok, az eszközök elkopnak, elromlanak, elhasználódnak, akkor azzal nyugtatják meg, hogy minden, de minden pótolható. Itt van helyette a másik: sőt jobb, korszerűbb! Ha elromlott, kicseréljük, másikat szerzünk, gyártunk, építünk, vásárolunk. Vagy ha valaki mégiscsak megfontoltabb lenne annál, minthogy fogyasztási cikkekben lássa a jólétet és a biztonságot, hát azt meg az emberi tudás és képességek nagyszerű távlataival kápráztatják el. Az ember előbb-utóbb minden problémára talál megoldást, a tudomány és a technika minden kockázatot kiküszöböl.

Ilyen légkörben, ilyen beállítottságú társadalomban nem hangzik túl riasztóan, figyelemfelkeltően Jézus figyelmeztetése a házát homokra építő balga emberről: ömlik majd az ár, süvít a szél, nekizúdul a háznak, és az össze fog dőlni. No-no! Nem dől az le olyan könnyen! Ha meg mégis, akkor majd építünk másikat, majd kezdjük előlről! Csakhogy ez a példabeszéd nem pusztán a lakásról, pénzen megvett vagy saját kezűleg gyártott fogyasztási cikkekről, munkahelyről, karierről, még csak nem is emberi kapcsolatokról szól, hanem arról, ami (illetve

aki) mindezek alanya, hordozója, alkotója, élvezője: az emberről. Az ember személyiségéről, egész életéről. Bárhol, bármit kezdünk újra, önmagunkat mindig magunkkal visszük. Jézus arról beszél, hogy saját személyiségünket, értékrendünket, alapvető tulajdonságainkat, erényeinket építsük sziklaalapra, ne a homokra! Jézus tanítását hallgatva és tettekre váltva formáljuk ki önmagunkat, legyünk értékes emberré! Olyanná, aki el fogja bírni a megpróbáltatásokat, kiállja összeomlás nélkül az élet viharait. Hiába sajátítjuk mi el a közgazdaságtant és a számítástechnikát, hiába könyökölünk ki magunknak jól kereső állást, bátyázzuk körül magunkat kényelmi cikkekkel és érdekkapcsolatokkal: ha nem ismerjük meg és éljük az evangéliumot, nem tudunk szilárd partra vergődni a nagy összeomláskor. „Mit ér az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de lelkét elveszíti?”

Az olvasmányban Mózes megdöbbenő egyértelműséggel tárja az egyetlen választást Izrael fiai elé. „Áldást és átkot tárok ma elétek. Áldást, ha megtartjátok Isten parancsait, hűségesek lesztek a szövetséghez, melyet Istennel kötöttetek. Akkor békében és boldogságban fogjátok birtokolni azt a földet, amelyre ma bevonultok. Ha azonban nem tartotok ki a szövetségben, megvetitek Isten parancsait, s bálványok szolgálatába szegődtök, amelyeket nem ismertek, akkor átok lesz az osztályrészetek! Nem fogjátok sokáig birtokolni azt a földet, amelyet Isten atyáitoknak esküvel megígért.” Bizony, vannak az ember életében ilyen, más utat nem hagyó választások. Az Isten melletti vagy elleni döntés, a krisztusi életforma melletti vagy elleni döntés is ilyen. Mint a fapados repülőn, amikor végigmegy a stewardess az utasok széksorai között, s felteszi a kérdést: „Parancsolnak reggelit?” Az egyik utas pedig visszakérdez: „Miből lehet választani?” „Igen vagy nem.” – feleli az utaskísérő. Bizony, ennyire kérlelhetetlenül éles a döntés abban is, hogy homokra, vagyis lényegtelen, múltó értékekre építjük emberi személyiségünk formálását, vagy pedig Jézusra és az Ő evangéliumára.

Ha az Istennel való kapcsolat és az abból fakadó értékrend, emberi erények kialakulnak bennünk, akkor erre az alapra már ráépíthetjük az életünk többi összetevőjét is: emberi kapcsolatokat, hivatást, karriert, anyagi boldogulást. Akkor már nem kell félnünk attól, hogy a földi életünket, sorsunkat óhatatlanul kikezdő múlandóság, esetlegesség, megpróbáltatás tönkreteszi azt, ami a lényeg: Isten Országának felépülését bennünk.